

Oaia năzdrăvană

Gh. Dem. Teodorescu

La Picior-de-Munte,
Pe dealuri mărunte,
Prin plaiuri tăcute,
De vânturi bătute,
Urcă și scoboară
Și drumul măsoară
Trei turme de oi,
De oi tot țișăi,
Cu harnici dulăi,
Ș-un mândru cioban,
Tânăr moldovean,
Cu trei dorojani,
Feciori de mocani.
Sub poale de munte,
Pe dealuri mărunte,
Prin crânguri tăcute,
Apa-i răcoroasă,
Frunza e umbroasă
Și iarba pletoasă
Apa de băut,
Frunza de șezut,
Iarba de păscut.
Foaie ș-o lalea,
Cioban, d-ajungea,
Crângul de vedea,
Stân-apropia,
Semn i se făcea
Și-n loc se oprea,
Dulăi odihnea
Pe gânduri cădea.
Dar pe când ședea
De se tot gândea,
O oaie bârsană,
Oaie năzdrăvană,
Nici iarbă păștea,
Nici apă nu bea,
Nici umbra-i plăcea,
Ci mereu umbla
Și mereu zbiera.
Cioban, d-o vedea,
Lângă ea se da
Și mi-o cerceta
Și mi-o întreba

- Oiță, oiță,
Oiță plăviță,
Oiță bălană,
Cu lână bârsană,
De trei zile-ncoace
Gurița nu-ți tace!
Apa rău îți face,
Ori iarba nu-ți place,
Ori nu-ți vine bine
Să mai fii cu mine?
Oița bârsană,
Oaie năzdrăvană,
Dacă-l auzea,
Din gură-i zicea
- Stăpâne, stăpâne,
Stăpâne jupâne,
Drag stăpân al meu,
Dat de Dumnezeu,
Iarba mie-mi place,
Apa rău nu-mi face
Și mult îmi e bine
Să fiu tot cu tine,
Dar gura nu-mi tace
De trei zile-ncoace,
Că semn mi se face
Că ai dorojani,
Feciori de mocani,
Sunt trei veri primari,
Și ei mi s-au dus,
S-au dus în ascuns
De s-au domuit,
Și mi s-au vorbit,
Și mi s-au șoptit
La apus de soare
Să mi te omoare
Sub poale de munte,
Prin crânguri tăcute,
Oi când aromesc
Și câini ostenesc.
Cioban, d-auzea,
Cu oaia vorbea,
Din gură-i grăia
- Oiță, oiță,
Oiță plăviță,
Oiță bălană,
Cu lână bârsană,
De ești năzdrăvană
Și dac-ai văzut

Semn că-ț' s-a făcut
Și d-ai auzit
Cum s-au domuit
Și cum s-au vorbit
Și cum s-au șoptit
Ăi trei dorojani,
Feciori de mocani,
Slugi de nouă ani,
Dacă m-or urî
Și m-or omorî,
Vina lor o fi,
Păcat ș-or plăti.
Iar tu, oaia mea,
Să le spui așa,
De te-or asculta
Io, cât am trăit,
Oi am îngrijit,
Câinii am hrănit,
Pe ei i-am plătit;
Să le mai spui iar,
De n-o fi-n zadar,
Ca să mă îngroape
De stână aproape,
Oi ca să-mi privesc,
Dor să-mi potolesc,
Spre partea de luncă,
Aproape de strungă,
Strunga oilor,
Jocul mieilor,
Dorul bacilor,
În dosul stânii,
Să-mi auz câinii,
Că ei, d-or lătra,
Stăpân c-or chema;
Să le mai spui iar,
De n-o fi-n zadar,
Să le spui așa,
De te-or asculta
Când m-or îngropa
Și m-or astupa,
Să-mi puie la cap
Ce mi-a fost mai drag
Căvălaș de soc,
Mult zice cu foc;
Căvălaș de os
Mult zice duios;
Căvălaș cu fire,
Mult zice subțire;

Vânt când o sufla,
Fluier o cânta,
Oile-or sălta
Și s-or aduna,
Câinii-or auzi,
La mine-or veni,
La mine s-or strânge,
Pe mine m-or plânge
Cu lacrimi de sânge.
Și tu, oaia mea,
Tu, dac-ai vedea
O mândră fetiță
Cu neagră cosiță
Prin crânguri umblând,
Din gură cântând,
Din ochi lăcrămând,
De mine-ntrebând,
Să nu-i spui că sunt
Culcat sub pământ,
Ci că m-am tot dus,
Dus pe munte-n sus,
Prin vârfuri cărunte
Dincolo de munte,
Căvălaș să-mi dreg,
Flori ca să-i culeg
Pentru nunta mea
Ce-o să fac cu ea.

Vorba nu sfârșea,
Dorojani venea
Și se repezea
Și mi-l răpunea,
Turmele să-i ia.
Iar de-l omora,
Ei mi-l îngropa
La brâu de perdea,
'N strunga oilor,
Jocul mieilor,
Dorul bacilor;
În dosul stânii,
Unde dorm câinii.
Ei, de-l îngropa,
La cap îi pune
Căvălaș de soc,
Mult zice cu foc;
Căvălaș de os
Mult zice frumos;
Căvălaș cu fire,

Mult zice subțire.
Vântul, când bătea,
În caval sufla,
De jale-mi cânta,
Oi că se strângea,
Câini că s-aduna,
Oile plângând,
Câinii tot lătrând,
Pe stăpân chemând.
Așa, tot așa,
Vremea vremuia,
Dar oaia bârsană,
Oaia năzdrăvană,
Ea se tot uita
Și nu mai vedea
Pe mândra fetiță,
Cu neagră cosiță,
Prin crânguri umblând,
Din gură cântând,
De el întrebând,
Să-i spue că-i dus,
Dus pe munte-n sus,
Dincolo de munte,
Prin vârfuri cărunte,
Căvălaș să-și dreagă
Și flori să-i culeagă.